

Tom Fletcher (n. 17 iulie 1985, la Harrow, Marea Britanie) este cântăreț, chitarist, autor de versuri pentru piese muzicale, scriitor și vlogger pe YouTube. Este membru fondator al trupei pop rock McFly. În 2012 Fletcher a publicat prima carte, scrisă în colaborare cu Dougie Poynter – *The Dinosaur that Pooped Christmas* (*Dinozaurul care a bălegat Crăciunul*) –, titlu care a avut cel mai mare succes printre autorii debutanți de literatură pentru copii din acel an. Cea mai recentă carte a lui este *Scârții* (*Creakers*, 2017).

Shane Devries (n. la Adelaide, Australia) este artist digital și ilustrator. Lucrările sale sunt expuse în mod regulat și sunt inspirate mai ales din călătoriile în Africa, Asia și Europa.

TOM FLETCHER

CRĂCIUNOZAURUL

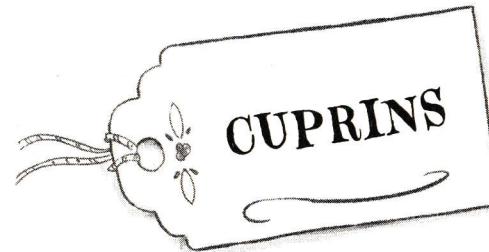
Ilustrații de Shane Devries

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

ARTHUR

Ce de zurgălăi, ce clinchet –
De la sanie să fie?
Moș Crăciun sigur mi-aduce
Multe jucării – o mie!

Da, se-aud zgomote pe casă!
Nu mai am somn...
Nu mai vine-acum Moș Ene pe la găse...
Dar sper, sper, sper...
Sper să-l văd pe Moș Crăciun!

<i>Prolog</i>	
SFÂRȘITUL EREI DINOZAURILOR	9
Capitolul unu	
WILLIAM TRUNDLE	18
Capitolul doi	
OUL ÎNGHEȚAT	29
Capitolul trei	
FUNDUL LUI MOȘ CRĂCIUN	38
Capitolul patru	
ÎNĂUNTRUL OULUI	47
Capitolul cinci	
CRĂCIUNOZAURUL	56
Capitolul șase	
MAGNIFICII RENI	
VRĂJIȚI ZBURĂTORI	63
Capitolul șapte	
CUM STĂ TREABA CU WILLIAM	70

Capitolul opt	78
WILLIAM ROTITĂ	78
Capitolul nouă	
BRENDA CEA RĂZBUNĂTOARE	87
Capitolul zece	
CE-ȘI DOREȘTE WILLIAM	93
Capitolul unsprezece	
CU OCHII PE WILLIAM	104
Capitolul doisprezece	
UN DINOZAUR DE PLUŞ	116
Capitolul treisprezece	
NOAPTEA DINAINTEA	
NOPȚII DE AJUN	128
Capitolul paisprezece	
UN PASAGER CLANDESTIN!	135
Capitolul cincisprezece	
VÂNĂTORUL	146
Capitolul șaisprezece	
CEL MAI RAR ANIMAL	
DE PE PLANETĂ	156
Capitolul șaptesprezece	
UN DINOZAUR ÎN CASĂ	165
Capitolul optșprezece	
UN BĂIAT ȘI UN DINOZAUR	173

Capitolul nouăsprezece	
NAS ÎN NAS CU BRENDA	181
Capitolul douăzeci	
SCHIMB DE SECRETE	191
Capitolul douăzeci și unu	
ÎNCEPE VÂNĂTOAREA	202
Capitolul douăzeci și doi	
SPARGEREA CODULUI	205
Capitolul douăzeci și trei	
FANTOME STRĂVECHI	214
Capitolul douăzeci și patru	
ZBOR LA MUZEU	226
Capitolul douăzeci și cinci	
ACADEAUA ÎN FORMĂ DE BASTON	233
Capitolul douăzeci și sase	
MOȘ CRĂCIUN SE ÎNTOARCE	244
Capitolul douăzeci și şapte	
CE-ȘI DOREȘTE WILLIAM	
CU ADEVĂRAT	253
Capitolul douăzeci și opt	
CRĂCIUNOZAURUL RĂMÂNE	259
Capitolul douăzeci și nouă	
FUM	274

TORNADA TRUNDEL 282

Capitolul treizeci și unu

JOCUL S-A TERMINAT 290

Capitolul treizeci și doi

PENE 299

Capitolul treizeci și trei

MINUNĂȚIA CRĂCIUNULUI 306

Mulțumiri 319

Despre Whizz-Kidz 322

Top zece lucruri de Crăciun

preferate de Tom

(alese dintr-o mie) 324

Cântecele spiridușilor 329

În noua lui carte, Tom Fletcher e la fel de inventiv și amuzant cum îl știm. Într-un orașel, dispar părinții. Dispar toți oamenii mari.

Nici la televizor nu mai e program!

Orașul e stăpânit de haos. Dar Lucy Dungston nu se lasă, e hotărâtă să dezlege misterul și să-i salveze pe părinți. Si nici măcar de monștrii de sub pat nu-i mai e frică! Numai aşa, puțin...

Cartea (în curs de apariție la Editura Arthur) se numește *Scărții* și mai jos găsești un fragment din ea. Sigur vei vrea să află mai multe,

așa că stai cu ochii pe site-ul nostru,
www.arthur.ro, ca să vezi când e gata :)

CAPITOLUL 1

Ziua în care a început totul

Să pornim de la ziua în care a început totul.

În ziua în care a început totul, Lucy Dungston se trezi.

Bun. Am pornit, dar nu-i prea interesant, nu? Hai să mai încercăm o dată.

În ziua în care a început totul, Lucy Dungston se trezi din cauza unui zgomot neobișnuit...

Ei, parcă-i ceva mai bine. Să vedem ce se întâmplă mai departe...

Era zgomotul deșteptătorului care suna în camera mamei.

Prolog

SFÂRȘITUL EREI DINOZAURILOR

Povestea aceasta, ca toate poveștile bune, începe cu *a fost odată ca niciodată*. Adică nu cu ceva vreme în urmă, ci cu foarte, *foarte, foarte* multă vreme în urmă. Cu catoraoane de ani în urmă, mai precis. Cu mult înainte să se fi născut bunica și bunicul vostru. Înainte chiar să fi existat ființe omenești. Înainte să fi existat mașini și avioane, ba chiar înainte să fi existat internetul, exista ceva și mai și...

DINOZAURI!

Dinozaurii au fost cele mai impresionante animale care au pășit vreodată pe planeta noastră.

Erau o mulțime, de toate formele și de toate mărimele. Existau unii mici, nu mai mari decât câinii și pisicile, cu un fel de șepi ascuțiți pe spinare. Existau unii ulitor de mari, colosali, numiți Seismozauri, mai lungi decât cinci autobuze cu etaj, cu gâturi-le mai groase decât trei trunchiuri de copac și cu pielea tare cum e cauciucul de tractor. Știi că pare greu de crezut, dar este cât se poate de adevărat, pentru că suntem într-o carte și cărțile nu mint.

Aș vrea să vă povestesc despre doi dinozauri foarte speciali. Îi vom numi Mamoaurus și Tatlodocus (nu sunt numele lor adevărate, desigur – ar fi de-a dreptul caraghios).

Mamoaurus și Tatlodocus stătuseră toată ziua în arșița dogoritoare a soarelui preistoric și se întorceau acasă în cuibulețul lor îngrijit. Dar când au ajuns au găsit acolo ceva oribil și înfricoșător: o nemaiînținută grămadă de pietre, de oase și de pământ. Casa lor fusese călcată de niște dinozauri răi și prădători, iar acești dinozauri prădători, Josnici și stricători o devastaseră și o întorseseră pe dos!

Dar lui Mamoaurus și lui Tatlodocus nu lăsaseră le sătăea mintea în primul rând, pentru că lăsaseră în cuib cea mai prețioasă avuție a lor: douăsprezece ouă de dinozaur, care acum nu se vedeaau nicăieri!

CRĂCIUNOZAURUL

Așa cum vă puteți imagina, Mamoaurus și Tatlodocus erau distruși. Au rămas între ruinele cuiului lor, unde au plâns și s-au vătit îndelung, până când soarele a apus, iar luna și stelele au umplut cerul de deasupra junglei.

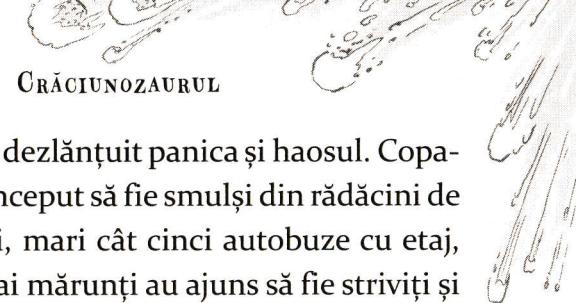
Printre copaci uriași bătea în noaptea aceea un vânticel și o rază de lună și-a croit drum spre ce mai rămăsese din cuib. Dintr-o dată, Tatlodocus a zărit ceva. Ceva neted și lucios care reflecta raza de sub un morman de oase și țărâna. A ridicat iute, dar cu mare grijă pietrele și molozul, și iată-l strălucind perfect nevătămat în lumina lunii!

Era ultimul **OÙ** care le mai rămăsese!

Era un mister cum de scăpase acest unic ou de furia prădătorilor flămânci. Poate că tâlharii își umpluseră deja burțile lacome sau poate că oul se rostogolise și nu-l văzuseră, în furia cu care le spărgeau și le făcea una cu pământul pe cele-lalte. Indiferent care-o fi fost motivul, nu conta decât că lui Mamoaurus și lui Tatlodocus le mai rămăsese un ou. Micul dinozaur cuibărit în siguranță înăuntrul lui a devenit pentru ei cel mai important lucru din lume și nu aveau să îngăduie să își se mai întâmpile vreodată ceva rău!

Dar ceva rău era totuși pe cale să se întâmpile – ceva ce urma să schimbe lumea pentru totdeauna.

Ceva important. Ceva astronomic, intergalactic, extraterestru de important!

Lumina perlată a lunii care învăluia cuibul distrus al dinozaurilor a devenit dintr-o dată galbenă. Pe urmă galbenul s-a transformat în portocaliu, apoi într-un roșu aprins, incandescent. Mamozaurus și Tatlodocus s-au uitat afară, nevinindu-le să credă. Parcă luna însăși luase foc.

Chiar sub privirile lor, cerul întreg s-a transformat într-un fel de foc sălbatic de artificii în care zburau vâjăind pietre încinse și stele căzătoare – și nu erau stele căzătoare cum sunt cele știute de voi și de mine, care țășnesc drăgălaș pe cer ca niște mici zgârieturi lăsate în spațiu de lumină. Cele despre care vă vorbesc cădeau cu viteză drept în jos, ca niște trăsnete incandescente, și explodau în mii de mingi de foc atunci când se izbeau de pământ.

În junglă s-au dezlănțuit panica și haosul. Copacii în flăcări au început să fie smulși din rădăcini de dinozaurii uriași, mari cât cinci autobuze cu etaj, iar dinozaurii mai mărunți au ajuns să fie striviti și călcăti în picioare. Cerul nopții era mai strălucitor decât în miezul zilei celei mai luminoase, iar luna părea mai fierbinte decât soarele prânzului – dar Mamozaurus și Tatlodocus nu aveau în minte decât un singur lucru: să-și protejeze oul!

Trebuiau să-și ducă oul într-un loc sigur.

Așa că au rupt-o la fugă. Fugeau cât puteau de repede cu picioarele lor de dinozauri, ținând strâns și cu disperare acel ultim ou prețios care le mai ră-măsesese. S-au alăturat goanei miilor de dinozauri îngroziți care se fereau din fața pericolului, dar, indiferent cât de iute și cât de departe alergau, nu păreau să găsească scăpare. La urma urmei, cum să fugi de cer?

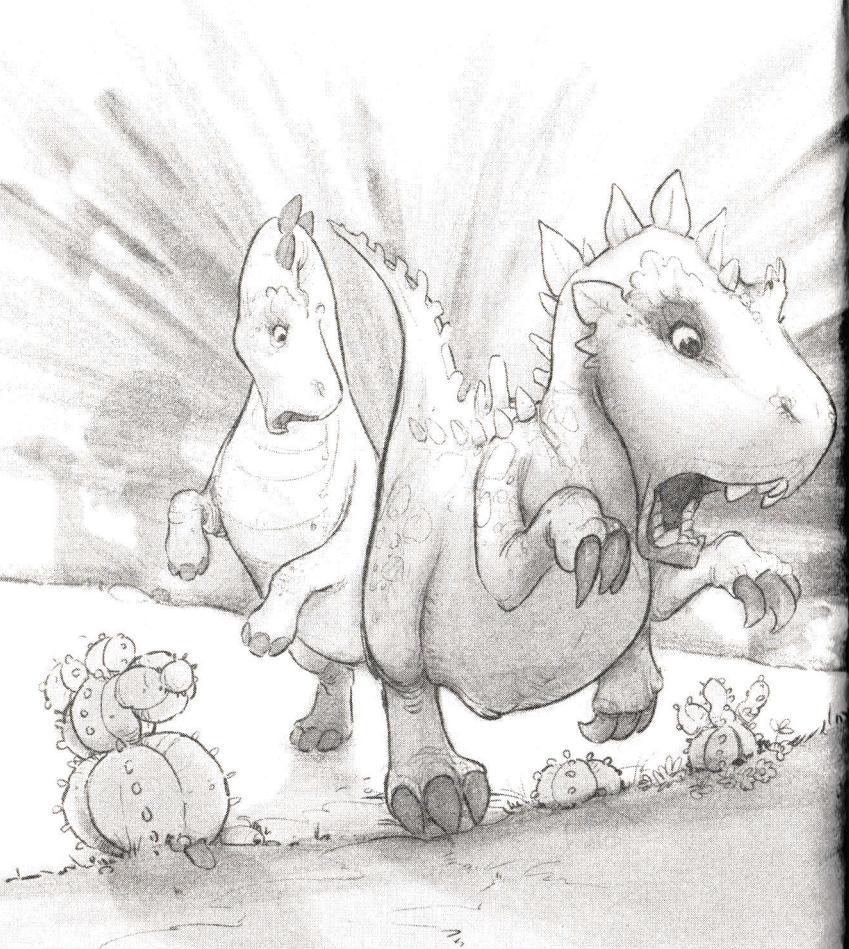
Mamozaurus și Tatlodocus au fost înghițiti de multime, trași într-o parte și împinși în alta de marea de dinozauri, numai că, oricât s-au străduit, pur și simplu n-au reușit să-și păstreze oul!

Le-a alunecat din strânsoare și a căzut.

Vă gândiți, sunt sigur, că oul a fost făcut zob cât ai clipi, așa-i? Ei bine, genialilor atoateștiitori, de fapt nu s-a întâmplat deloc așa!

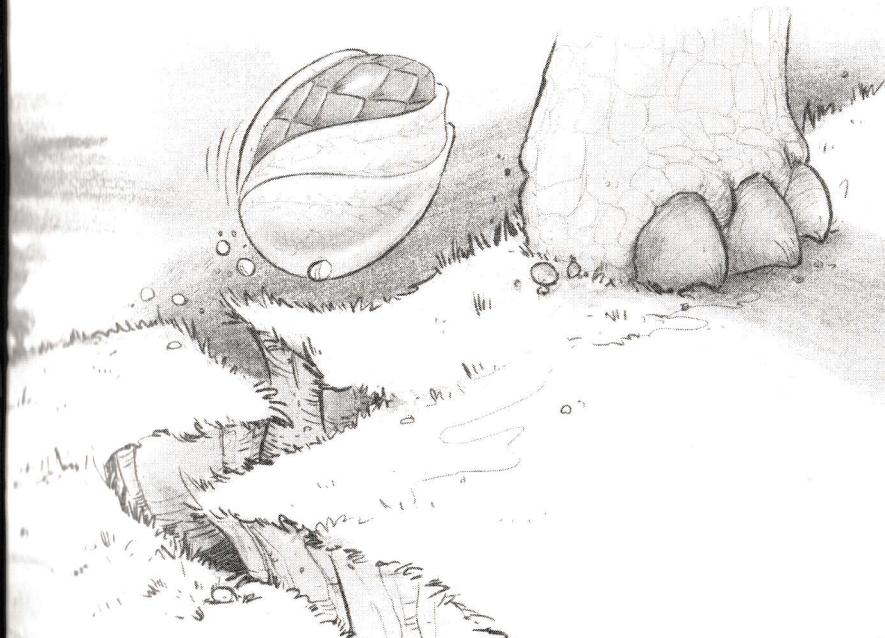
Oul a căzut pe un maldăr moale de frunze, apoi s-a rostogolit nevătămat printre sutele de picioare tropotitoare. A fost șutuit și expediat în toate direcțiile posibile – dar *tot* nu s-a spart! Mamoaurus și Tatlodocus au luat-o la fugă după oul care bățăpăia ca o minge printre picioarele uriașe ale unor diplodoci, ba se rostogolea pe sub pașii grei de stegozauri, reușind să scape la mustață de fiecare

CRĂCIUNOZAURUL

dată. Oul s-a tot dat de-a dura și s-a tot rostogolit, de parcă ar fi știut foarte bine ce face, a căzut de pe lespezi de stâncă pe coroane de copaci și pe urmă a alunecat cât ai clipi pe coaste noroioase, în timp ce Mamoaurus și Tatlodocus îl urmăreau cu disperare.

Dacă s-ar fi uitat la cer în loc să încerce să-și dibuie oul, Mamoaurus și Tatlodocus ar fi descoperit o imagine oribilă, înfricoșătoare, în stare să le opreasă inima în loc. Deasupra lor, cerul întreg ardea. Ceea ce luaseră ei drept luna în flăcări era de

fapt un meteorit gigantic care se prăbușea cu viteză, gata să facă țăndări orice planetă. Zburase din adâncurile cele mai adânci ale spațiului și acum era pe cale să se izbească de planeta Pământ și să steargă dinozaurii de pe fața ei pentru totdeauna!

Dar chiar înainte ca acel meteorit să facă figura cu izbitul, norocosul ou s-a rostogolit până la marginea unei faleze înalte și zimțuite, aflate sus de tot deasupra oceanului furios. Mamozaurus și Tatlodocus n-au putut decât să stea și să se uite neajutorați cum ultimul lor ou prețios, cu micul lor pui de dinozaur înăuntru, s-a cătinat încet pe marginea falezei și a dispărut din vedere.

A dispărut pentru totdeauna.

Oul a căzut drept, trecând la numai câțiva milimetri pe lângă colții de stâncă ai falezei. Chiar că era un ou foarte norocos! A făcut liniștit bâldâbâc în oceanul de dedesubt, ca o pietricică într-un lac, și s-a scufundat cât ai clipi în bezna lui, părăsind haosul incandescent al lumii de deasupra valurilor. S-a oprit în cele din urmă pe un loc moale și adăpostit de pe fundul oceanului, în timp ce meteoritul pe care îl lăsase în urmă s-a prăbușit necruțător și s-a izbit de pământ, distrugând toți dinozaurii care trăiau pe planetă.

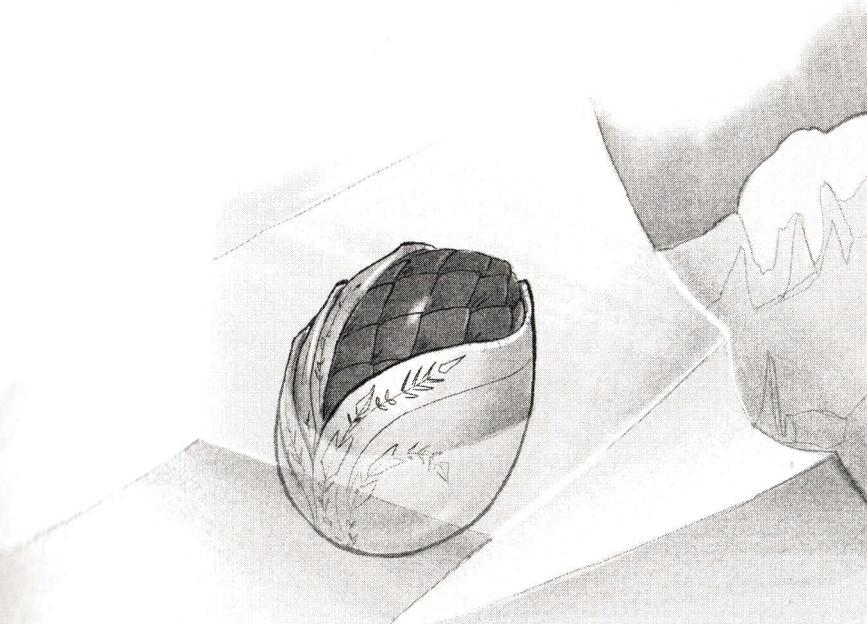
Mai puțin unul: pe cel din ou!

CRĂCIUNOZAU'RUL

În vreme ce oul zacea liniștit pe fundul oceanului, lumea a ars în continuare – și apoi a înghețat bocnă, într-o epocă de gheață care avea să dureze mii și mii de ani.

Iar oul a rămas acolo, acoperit de gheață, împietrit în timp, așteptând să fie descoperit...

Capitolul unu

WILLIAM TRUNDLE

Acesta este William Trundle.

Trebuie să știți ceva despre William: lui William îi plăceau dinozaurii. În realitate, nu doar că-i plăceau. Îi iubea! De fapt, îi iubea atât de mult, încât ar fi mai bine să scriu asta cu litere mari...

WILLIAM IUBEA DINOZAURII!

WILLIAM AVEA... pardon, William avea pijamale cu dinozauri, ciorapi cu dinozauri, pantaloni cu dinozauri, periuță de dinți în formă de dinozaur, tapet cu dinozauri, două afișe cu dinozauri, un abajur de veioză cu dinozauri și mai mulți dinozauri de jucărie decât ar fi încăput într-o sacoșă uriașă pentru cumpărături,

CRĂCIUNOZAURUL

iar dacă William era sigur de vreun lucru, atunci era sigur că nu poți avea niciodată prea mulți dinozauri de jucărie.

William locuia într-o căsuță subredă, la marginea unui oraș aglomerat aflat la marginea unei metropole și mai aglomerate, dar, chiar dacă era o casă mică, lui nu i se părea mică deloc, pentru că trăiau în ea numai doi oameni: William și tatăl lui, Bob Trundle.

Nu mă îndoiesc că vă întrebați de ce William nu avea și o mamă. Ei, sigur că avusesecândva o mamă, dar din nenorocire aceasta murise cu multă vreme în urmă, pe când William era foarte mic. Așa că, de când ținea minte William, erau doar el și tatăl lui.

Pe lângă dinozauri, William iubea Crăciunul, dar nici măcar pe jumătate cât îl iubea tatăl lui.

Domnul Trundle iubea Crăciunul atât de mult, încât de fiecare dată când se termina ziua de Crăciun îl podidea un plâns cu suspine imposibil de controlat, care îl ținea vreme de o săptămână sau uneori chiar până la sfârșitul lui ianuarie, pentru că nu se putea despărții de Crăciun! Avea chiar un pom de Crăciun neștiut de nimeni ascuns în șifonier. Acest pom era tot timpul

